

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

17 februari 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de tweetalige promotiecampagne naar aanleiding van het 450-jarige bestaan van het aartsbisdom Mechelen-Brussel	1
Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een Vlaams publiekrechtelijk-archiefdecreet	
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de publiekrechtelijke archieven	3
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de plantentuin in Meise	7

Waarnemend voorzitter: de heer Marnic De Meulemeester, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de tweetalige promotiecampagne naar aanleiding van het 450-jarige bestaan van het aartsbisdom Mechelen-Brussel

De voorzitter: De heer Demesmaecker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaecker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het aartsbisdom Mechelen-Brussel bestaat 450 jaar en zet daarom een grootse viering en campagne op onder de titel ‘Van Granvelle tot Danneels’.

Danneels is een beminnelijke kardinaal, wat van Granvelle, de eerste titularis van het aartsbisdom, niet kan worden gezegd. Granvelle is een historische figuur, de man van de Bloedraad en speciaal afgevaardigde van Filips II die verantwoordelijk was voor de godsdienstvervolging in die onzalige tijd. Hij had mee de hand in de scheiding der Nederlanden, met alle gevolgen van dien. Hij verklaarde Willem van Oranje vogelvrij en liet diens zoon ontvoeren. Die man wordt herdacht, mijnheer de minister. Maar dat terzijde.

De campagne heeft ophef veroorzaakt omdat ze in heel het aartsbisdom, dat het Vlaamse, het Brusselse en zelfs het Waalse Gewest gedeeltelijk omvat, tweetalige banieren en honderdduizenden gebedskaarten en strooibriefjes heeft verspreid. In de Vlaamse Rand ligt de taalkwestie zeer gevoelig, en daar zette die tweetaligheid kwaad bloed.

Het aartsbisdom gaf daarop een nogal eigenaardige uitleg, onder andere in het Nieuwsblad: “Het gaat om kosten. De campagne is het gevolg van de tweetalige realiteit in het aartsbisdom. In tijden waarin het minder goed gaat, is het niet evident om alles zomaar in twee talen te ontdebellen. We hebben voor deze oplossing gekozen om de kosten te drukken. Meer moet niemand erachter zoeken. In die tweetalige realiteit zijn er soms strubbelingen tussen de verschillende groepen. Je kan nooit voor iedereen goed doen. Maar dit is een viering voor het 450-jarig bestaan van ons bisdom. Het is nooit de bedoeling geweest om er een communautaire strijd van te maken.”

Deze uitleg gaat voorbij aan de grondwettelijke eentaligheid van Vlaanderen. Het is op zijn minst onhandig geweest om op zere tenen te trappen in een tijd dat iedereen, de gemeente- en provinciebesturen en de

Vlaamse overheid, zijn best doet om het Vlaamse karakter van de Rand te bevestigen en versterken.

U verspreidde omzendbrief BA-2005/03 aan de lokale besturen, de gemeenten en OCMW's, aan de provinciebesturen, de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden en de besturen van erkende erediensten over de strikte toepassing van de taalwetgeving na de arresten van de Raad van State van 23 december 2004 met betrekking tot de omzendbrieven-Peeters-Martens. Zonder op de finesses van de omzendbrief in te gaan, merk ik op dat de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden en de verantwoordelijken van erkende erediensten zich moesten houden aan de bestuurstaalwetgeving.

Wat is uw mening hierover, mijnheer de minister? Is de tweetalige promotiecampagne in strijd met de omzendbrief van 8 juli 2005? Ik denk van wel. Zo ja, welke concrete maatregelen gaat u ondernemen? Zult u een onderzoek laten starten?

Ik wil hieraan toevoegen dat de burgemeester van Mechelen aan de kardinaal heeft laten weten dat dit in strijd is met de taalwetgeving, zo las ik in de krant. Ook de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant heeft gereageerd, net zoals veel parochies. De tweetalige campagne werd ingetrokken, of beter, er werd voor gekozen om bij uitputting van de tweetalige gebedskaarten toch eentalige exemplaren te gaan bijdrukken. Veel parochies hebben zelf een mouw gepast aan de situatie. Ze hebben ofwel de campagne niet gevoerd, ofwel de Franstalige opschriften van de banieren weggeknipt.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik heb daar niet zoveel aan toe te voegen. Het heeft me wel verwonderd dat het aartsbisdom die gevoeligheid – zeker in communautair spannende tijden – niet heeft gevoeld. Dat is mij volslagen onduidelijk.

De uitleg dat het om de kosten ging, klopt in mijn ogen ook niet. Als de tweetalige kaarten uitgeput zijn, zal men toch alles volgens de regels doen. Men had de kosten kunnen reduceren door van in het begin alles op de correcte manier te drukken: Waals-Brabant in het Frans, Brussel in de twee talen en de Vlaamse parochies in het Nederlands. Dan was er nooit een probleem gerezen. Ik weet niet wat die mensen bezielde om dat te doen.

Verschillende parochies hebben dat creatief aangepakt. Ze hebben bijvoorbeeld de Franstalige kant van de banieren omgestikt. Dat heb ik zaterdag nog mogen vaststellen. Veel parochies in mijn regio hebben gewoon

geweigerd om die gebedskaarten uit te delen. Er kwam protest van de burgemeesters van Mechelen, van Lennik, van Halle en van Roosdaal. Dat is zeer terecht.

Hoe zit het met de toepassing van de taalwetgeving voor besturen van erkende erediensten? Wat bedoelt u in uw omzendbrief precies met ‘besturen van erkende erediensten die onderhevig zijn aan de taalwetgeving’? Gaat dat alleen over de lokale kerkfabrieken? Gaat dat ook over de hogere echelons in die organisaties? Hoe zit dat precies? Ik zou graag een principieel antwoord krijgen, want de vraag geldt ook voor andere erediensten, niet alleen voor de katholieke.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dit voorval heeft heel wat commotie verwekt. We hebben dat kunnen volgen in de media.

Mijnheer Demesmaeker, ik ben door middel van de persberichten op de hoogte van de tweetalige promotiecampagne die het aartsbisdom Mechelen-Brussel voert naar aanleiding van de viering van zijn 450^e verjaardag. Ik heb op dezelfde wijze ook kennis genomen van de motivering die het aartsbisdom daarvoor geeft en van de reacties van een aantal parochies. Ik heb ondertussen ook kennis kunnen nemen van de brieven die bepaalde burgemeesters aan de kardinaal hebben geschreven en zijn antwoord daarop.

Strikt juridisch gesproken, is er weinig aan de hand omdat de uitgever en verantwoordelijke voor het campagnemateriaal het aartsbisdom Mechelen-Brussel is. Het aartsbisdom is weliswaar het representatieve orgaan van de katholieke eredienst, maar is als zodanig niet onderworpen aan de bestuurstaalwetgeving. Het is georganiseerd als een privaatrechterlijke vzw. Zoals u weet, is het wel onderworpen aan de bestuurstaalwetgeving als het in contact treedt met overheden, niet met particulieren. Enkel in zijn contacten met de bestuurlijke overheid is het aartsbisdom gebonden door de taalwetgeving. Het is duidelijk dat de campagne waarnaar u verwijst, zich niet situeert in een verhouding tussen het aartsbisdom en de bestuurlijke overheid. Ik heb dan ook geen reden om in dezen als toezichthoudende overheid iets te ondernemen.

Dat neemt niet weg dat het aartsbisdom met zijn keuze voor tweetalig materiaal mijns inziens een inschattingsfout heeft gemaakt. Ik volg daarin de burgemeesters en anderen die het aartsbisdom daarop hebben gewezen. Het zou wijzer geweest zijn indien zij rekening hadden gehouden met de taalgrenzen en in de drie taalgebieden het juiste aanbod hadden gedaan. In Vlaanderen in de Vlaamse parochies in het Nederlands, in Brussel in de twee talen en in Waals-Brabant in het Frans.

Ik heb kennis kunnen nemen van het antwoord van de kardinaal, zowel in de media – ik meen dan het in De

keien van de Wetstraat was – als in de antwoordbrieven aan burgemeesters. Ik begrijp daaruit dat het aartsbisdom zelf vindt dat het hier een vergissing heeft gemaakt, waarvoor de kardinaal zich trouwens verontschuldigt. Hij zegt dat ook in een brief en biedt zijn verontschuldiging aan. Ik neem aan dat dit een eenmalige vergissing was, die niet zal worden herhaald. Ik ben er overigens van overtuigd dat hier niet de minste kwade bedoeling achter zat. Gezien het bovenstaande, is voor mij – om het in parlementaire termen te zeggen – dit incident gesloten.

De omzendbrief over de bestuurstaalwetgeving heeft alleszins wel betrekking op de kerkfabrieken. Zowel in contacten met particulieren als in contacten met de overheden moeten ze in Vlaanderen het Nederlands hanteren. Het zijn publieke rechtspersonen die onder de controle vallen van de overheid. De Vlaamse Regering is bevoegd voor het toezicht op de kerkfabrieken. De Vlaamse plaatselijke kerk- of geloofsgemeenschappen gebruiken in hun contacten met de bestuurlijke overheid en in hun werking en de contacten met gelovigen en derden enkel de Nederlandse taal, behoudens wat door de liturgie is voorgeschreven en daardoor betrekking heeft op de uitoefening van de eredienst zelf. Dat kan dan Latijn zijn of Hebreeuws of een andere taal. Het lijkt me duidelijk dat de campagne-elementen zich situeren in de sfeer van de liturgie. Er zaten kaarsen bij met Ave Maria op, gebedsprentjes en banieren.

Ik vind het belangrijk dat de kardinaal zelf heeft gezegd dat men een vergissing heeft begaan en zijn verontschuldiging aanbiedt. Daaruit blijkt ook dat er geen kwaad opzet in het spel is. Van onze kant is het dan ook mooi om mededogen en vergevingsbereidheid aan de dag te leggen en hoopvol uit te kijken naar de dag van morgen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is goed dat u het nog eens duidelijk hebt geschetst.

Het aartsbisdom zelf, als privaatrechterlijke vzw, is niet onderworpen aan de taalwetgeving. De plaatselijke kerkfabrieken wel. Ze zouden in de fout kunnen gaan.

Minister Marino Keulen: De kerkfabrieken moeten het altijd doen, terwijl het aartsbisdom, een privaatrechterlijke vzw, het moet doen in contact met de overheid, maar niet in contacten met particulieren.

De heer Mark Demesmaeker: Belangrijker is natuurlijk het principieel standpunt en ook het feit dat men – gelukkig – heeft ingezien dat men een fout heeft gemaakt. Zoals het ook in de Bijbel staat: “Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen.”

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en voor de juridische verduidelijking. Ik denk dat het aartsbisdom wel heeft ingezien dat men een ‘gaffe’ heeft gedaan, om het in het Frans te zeggen, en dat men dit in de toekomst wellicht niet meer zal doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een Vlaams publiekrechtelijk-archiefdecreet

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de publiekrechtelijke archieven

De voorzitter: De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, op 27 maart 2007 stelde ik de toenmalige Vlaamse minister van Bestuurszaken, de heer Geert Bourgeois, een vraag om uitleg over de noodzaak van een publiekrechtelijk-archiefbeleid in Vlaanderen.

Ik begon met hem eraan te herinneren dat het om een dossier ging dat al vele jaren meegaat. Ik heb in deze commissie diverse initiatieven genomen, samen met onze betreurde collega Chris Vandenbroeke. Jammer genoeg is alles wat ik toen stelde, nog maar eens twee jaar later, nog steeds zeer actueel. We zijn nog altijd niet veel verder geraakt. Ik zal straks dieper ingaan op de huidige evolutie op het federale niveau. In de Senaat is ondertussen, net als twee jaar geleden, een wetsvoorstel ingediend dat de achterhaalde aspecten van de Archiefwet van 1955 zou oplossen, maar dat ook, nog steeds bij gebrek aan een publiekrechtelijk-archiefdecreet in Vlaanderen, de facto betekent dat de gewesten en gemeenschappen op een achterhaalde manier onder de federale Archiefwet zouden ressorteren.

Uw voorganger en ik waren het erover eens – en dat gebeurde niet zo vaak – dat Vlaanderen hier zijn verantwoordelijkheid zou nemen en dat men werk zou maken van dat archiefdecreet. Er leek zowaar schot in de zaak te komen, toen er een studieopdracht kwam vanuit de IVA Kunsten en Erfgoed voor een proeve van Vlaams Archiefdecreet bij de Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek-, Archief- en

Documentatiewezen (VVBAD). Dit lijkt me een prima aanzet te zijn om het debat hierover te voeren. Ik zou zelfs graag die proeve, weliswaar aangepast, als voorstel van decreet indienen.

Mijnheer de minister-president, ondertussen is mijn vraag een beetje achterhaald. Bij de federale overheid ging het sneller dan gedacht. In het wetsontwerp, dat twee weken geleden in het federale parlement is ingediend, wordt het wetsvoorstel-Destexhe van de vorige legislatuur hernomen. Ook daarover heb ik het overigens in 2007 gehad. Toen ik nog gemeenschapssenator was, heb ik er zelfs een amendement op ingediend om dat Vlaams publiekrechtelijk-archiefbeleid tot stand te brengen.

In het wetsontwerp worden verschillende dringende aspecten geregeld, zoals de verkorting van overbrenging en de openbaarheidstermijn. Het grote probleem is echter dat dat ontwerp geen oog heeft voor de institutionele situatie in België anno 2009.

Ik volg de logica die de VVBAD huldigt. Een nieuwe wet moet toelaten dat ieder niveau zijn verantwoordelijkheid inzake de archiefzorg en het beheer kan opnemen. Het wetsontwerp dat nu is ingediend, heeft zeer verstrekkende gevolgen voor Vlaanderen. Het gevolg is, als ik het goed lees, dat Vlaamse openbare besturen na 30 jaar hun archief moeten overdragen aan het rijksarchief. De gewesten en gemeenschappen zouden eveneens onder die federale Archiefwet ressorteren.

Mijnheer de minister-president, ik zal mijn vragen niet herhalen. Wel heb ik een bijkomende vraag. Is het aan het federale niveau om een regeling te treffen dat openbare besturen hun archief ‘moeten’ overdragen? Volgens mij moet in de tekst staan dat ze dat ‘kunnen’ doen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijn collega heeft al het belangrijkste gezegd. Ik wil er nog wel iets aan toevoegen. Wij vormen het enige bestuursniveau in dit land dat nog geen eigen regeling heeft uitgewerkt voor het eigen archief. De Franse Gemeenschap heeft er een, net zoals het Waalse Gewest. Gisteren heeft ook het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest bij ordonnantie een regeling aangenomen. De federale overheid beschikt, bij wijze van spreken, al eeuwen over een eigen regeling, die nu wordt aangepast of waar men nu wijzigingen aan wil aanbrengen. Het is erg jammer dat die bij ons ontbreekt. Met een archief komt de eigen identiteit en het eigen bestaan tot uiting. Als we dan toch zo graag zeggen dat Vlaanderen bestaat, dan moeten we ook voor die Vlaamse archieven zorgen.

De heer Vandenbossche verwijst naar de proeve van Archiefdecreet, dat door de VVBAD werd opgemaakt. Het is recent ook in een boekje opgenomen. Ik verneem

nu dat mijn collega het zal indienen als voorstel van decreet. Het bestaat. Het is gemakkelijk om het door te voeren. Het is het resultaat van de merkwaardige samenwerking tussen Anciaux en Bourgeois. U kunt zelf invullen wat ik bedoel met ‘merkwaardig’. Het wordt breed ondersteund. Vreemd genoeg komt het er niet van. Ik wil er niet alleen voor pleiten om daar snel werk van te maken. Ik wil ook nog ondersteunen wat mijn collega daarnet heeft gezegd. De tekst die voorligt in de Kamer heeft weer de bedoeling om de bevoegdheid over de archieven van gewesten en gemeenschappen, voor zo ver er geen eigen regeling is, in te pikken. Of men dat nu wil of niet, het getuigt van onvolwassenheid als we daar zelf geen regeling voor treffen.

Ik wil hier geen oordeel uitspreken over het Rijksarchief. Ik hoop echter dat we in Vlaanderen op termijn een ietwat dynamischere archiefinstelling kunnen creëren voor de openbare archieven. Veel steden en gemeenten zijn verder geëvolueerd, beter georganiseerd dan de eigen Vlaamse overheid.

Mijnheer de minister-president, ik sluit me aan bij de vraag van mijn collega. Wat is de stand van zaken? Waarom wordt gekozen voor een samenwerking met het Algemeen Rijksarchief? Want daar komt het de facto op neer als er geen decreet is. Ik doe een warme oproep om daar vooralsnog werk van te maken. Ik onderstreep dat de archiefsector zelf helemaal op dezelfde lijn zit. Er is ook geen sprake van verdeeldheid over die zaak. Er is een grote eensgezindheid over de vraag dat Vlaanderen zijn bevoegdheid zou opnemen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik sluit me aan bij deze vraag.

Vandaag ligt in de Kamer effectief het wetsontwerp houdende diverse bepalingen voor dat de Archiefwet zal veranderen. De Raad van State heeft daar een paar opmerkingen bij. De Raad van State stelt vast dat de bevoegdheid nog altijd voor een stuk verdeeld is. Toen de bevoegdheid inzake cultureel patrimonium van een gemeenschap werd overgedragen, werden daar aanvankelijk impliciet ook de archieven mee bedoeld.

Wat de organieke wetgeving betreft, zijn we nu bevoegd over gemeenten en provincies. Precies daaraan probeert men binnen de federale wetgeving te morrelen. Men probeert de ondergeschikte besturen van de provincies te verplichten hun archieven in het Algemeen Rijksarchief te deponeren. Eigenlijk kom het de federale wetgever niet langer toe om daar nog aan te morrelen. Bij gebrek aan een eigen regelgeving op Vlaams niveau zitten we daar echter in een patstelling.

Ik vraag me af waarom zo lang is gewacht met een Vlaams publiekrechtelijk-archiefdecreet. Daardoor heeft

de federale wetgever nog altijd de mogelijkheid om daarin te legiferen, zelfs ondanks de opmerkingen van de Raad van State. Dit hebben we eerlijk gezegd gedeeltelijk aan onszelf te wijten.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Ik sluit me aan bij deze vraag. Vanuit mijn fractie vraag ik om een eigen decreet uit te werken. Ik kijk met belangstelling uit naar het voorstel dat de heer Vandenbossche hier indient.

Deze problematiek is hier al vaker aangekaart. Een beleidsniveau dat zichzelf ernstig neemt, moet zijn volle verantwoordelijkheid nemen voor het eigen archiefbeheer. Hier ligt een belangrijke uitdaging. We zullen de voorstellen met belangstelling bekijken en steunen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Vandenbossche, de Vlaamse administratie heeft intensief voortgewerkt aan het ontwerp van decreet betreffende het publiekrechtelijk-archiefbeheer.

Op 14 september 2007 heeft de Vlaamse Regering beslist een werkgroep in het leven te roepen die een Vlaams publiekrechtelijk-archiefdecreet moest voorbereiden. In de schoot van die werkgroep werd samengewerkt met deskundigen uit het vakgebied. Zij moesten onderzoeken hoe het archiefbeheer bij de bestuursinstanties in Vlaanderen het best vorm kon krijgen. Bij dit traject zijn verschillende afdelingen van het departement Bestuurszaken, de Kanselarij, de Beroepscommissie inzake openbaarheid van bestuur en het Agentschap Kunst en Erfgoed actief betrokken.

Er werd ook een heel grondige reguleringssimpactanalyse of RIA opgemaakt. Die heeft tot doel de beste regelgevingsopties te kiezen en uit te werken. Door middel van een uitgebreide omgevingsanalyse werden de huidige problemen in kaart gebracht en werd de complexe kwestie van de bevoegdheidsverdeling inzake archieven geanalyseerd. Voor elk probleemveld werden verschillende regelgevingsopties uitgewerkt met telkens een kwalitatieve en kwantitatieve berekening van de kosten, de baten en de effectiviteit. Ook de budgettaire consequenties van elke optie werden uitgebreid berekend.

Met deze voorbereiding is een goed werkinstrument beschikbaar om een gefundeerde beslissing te nemen over de wijze waarop het decreet moet worden ingevuld.

Uiteraard wil de Vlaamse Regering een ontwerp van decreet dat stevig wordt gedragen door de vele doelgroepen van het decreet. Daarom hechten de administraties en de Vlaamse Regering tijdens dit proces veel belang aan een

uitgebreide en diepgaande consultatieronde. De VVSG, de VVP en de Vereniging voor Polders en Wateringen werden in het najaar 2008 geconsulteerd zodat zij hun advies konden uitbrengen over de voorliggende opties. Tegelijk werd een standpuntbepaling gevraagd aan de Werkgroep Lokaal Overheidsarchief bij de Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek-, Archief- en Documentatiewezenen of VVBAD. Zij zijn allemaal op onze vraag ingegaan en hebben onze voorstellen diepgaand intern besproken. Pas half december 2008 hebben wij alle standpunten ontvangen en kon worden gewerkt aan de laatste stap.

Intussen is er niet stil gezeten. Parallel met de RIA werd een voorontwerp van decreet en een bijbehorende memorie van toelichting uitgewerkt voor alle opties zodat de keuzes snel kunnen worden gemaakt. Momenteel worden de laatste stappen gezet. Ik zal dit dossier binnenkort dan ook ter goedkeuring aan de Vlaamse Regering kunnen voorleggen.

Mijnheer Vandenbossche, u hebt terecht benadrukt dat er een hele weg is afgelegd waartoe u ook zelf hebt bijgedragen. Binnenkort kunnen daarvan de vruchten worden geplukt.

U hebt het ook gehad over proeven voor een Vlaams publiekrechtelijk-archiefdecreet. Dat is het resultaat van een studieopdracht van het Agentschap Kunst en Erfgoed die werd toegewezen aan de VVBAD, de sectorvereniging van archieven, bibliotheken en documentatiecentra. Gedurende zes maanden werkte een begeleidingscommissie een proeve van decreet uit die midden januari 2008 werd opgeleverd. Tegen de zomer van 2008 verscheen een licht bijgewerkte versie in de reeks Archiefkunde.

Met deze proeftekst heeft de VVBAD een zeer verdienstelijke poging ondernomen om een werkbaar decreet-tekst op te stellen. Ze heeft de noodzaak van een sluitend wetgevend kader voor het publiekrechtelijk-archiefbeheer zeer duidelijk aangetoond. Ze geeft eveneens het belang aan om het beheer van de volledige levenscyclus van archiefstukken te regelen en de verantwoordelijkheid van de bestuursinstanties te benadrukken.

Tot slot wijst ze op de meerwaarde van het op termijn openstellen van archieven voor de burger. Het spreekt voor zich dat wegens de uiterst complexe juridische kwesties de proeftekst geen kant-en-klare decreet-tekst is. De tekst is met zeer veel aandacht gelezen door de werkgroep die met deze opdracht werd belast door de Vlaamse Regering. De proeftekst vormde op inhoudelijk vlak een van de vertrekpunten voor de opmaak van het archiefdecreet. Ik laat het aan de wijsheid van deze commissie en de parlementsleden om hetzij nog even te wachten, hetzij zelf een initiatief in te dienen.

Mijnheer Caron, u vraagt waarom er is gekozen voor samenwerking met het Algemeen Rijksarchief in plaats van zelf onze bevoegdheid uit te oefenen. U verwijst

indirect naar de beslissing van de Vlaamse Regering van 14 september 2007. Naast de oprichting van de werkgroep ter bevordering en voorbereiding van het Vlaams Archiefdecreet werd toen ook beslist om een voorstel tot samenwerkingsovereenkomst tussen de Vlaamse overheid en het Algemeen Rijksarchief op te maken. Dat voorstel had tot doel de samenwerking tussen de Vlaamse overheid en het Algemeen Rijksarchief optimaal te laten verlopen en afspraken over het archiefbeheer en de selectie en de vernietiging van stukken te codificeren.

Het is vanzelfsprekend altijd de bedoeling geweest om slechts een tijdelijk karakter te geven aan onze samenwerkingsovereenkomst, in afwachting van een Vlaams Archiefdecreet. De overeenkomst heeft enkel betrekking op de praktische afspraken over het archiefbeheer binnen de diensten van de Vlaamse overheid en doet geen afbreuk aan de intentie van de Vlaamse Regering om haar bevoegdheden inzake het publiekrechtelijk-archiefbeheer ten volle op te nemen.

De gesprekken tussen mijn diensten en het Algemeen Rijksarchief lopen, maar hebben tot op heden nog niet geleid tot een door beide partijen gedragen ontwerp van samenwerkingsovereenkomst.

Er is ook verwezen naar het voorstel van de heer Destexhe. Ook dat volgen we van zeer nabij. Dat wetsontwerp zou de bestaande Archiefwet wijzigen op een aantal punten. Het belangrijkste is de inkorting van de verplichte overdrachtstermijn naar het Rijksarchief voor de archieven van de federale staat, de gemeenschappen, de gewesten en de provincies van 100 naar 30 jaar. Een KB kan het toezicht van de algemeen rijksarchivaris nader bepalen.

Mijnheer Van Hauthem, u hebt verwezen naar de opmerkingen van de Raad van State. Onze juridische diensten volgen dit ook van zeer nabij op. Zij hebben me bevestigd dat de gemeenschappen de bevoegdheid hebben over het eigen cultureel patrimonium, zijnde archieven die geen onmiddellijk nut meer hebben voor de overheden die zij hebben gevormd. De gewesten blijven bevoegd voor de archieven van de gemeenten en provincies. De federale overheid blijft bevoegd voor de eigen federale bevoegdheden zoals openbare orde en de registers van de burgerlijke stand.

De beoogde wijzigingen van de Archiefwet hebben dus enkel betrekking op de federale bevoegdheden. Er wordt niet geraakt aan de gemeenschaps- of gewestbevoegdheden. De memorie van toelichting bij het wetsontwerp maakt ook duidelijk dat het niet de bedoeling is afbreuk te doen aan de bevoegdheden van de gemeenschappen en gewesten.

De juridische diensten hebben er wel op gewezen dat deze wetswijziging niet echt bijdraagt tot juridische

duidelijkheid, maar strikt genomen blijft dit wetsontwerp binnen de federale bevoegdheden. Toch zijn de gestelde vragen terecht. Er moet een dynamiek komen. De tijd dringt om een eigen Vlaams Archiefdecreet op te stellen.

Tot 7 maart kunnen er ontwerpen van decreet worden ingediend. Ik neem aan dat daar eventueel afwijkingen op mogelijk zijn, gezien het belang van deze vraag.

De voorzitter: De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord.

Of de bepalingen uit het oude wetsvoorstel bevoegdheden overschrijden, is een andere discussie, maar het gaat wel heel ver voor de gewesten en de gemeenschappen.

Ik heb er geen probleem mee dat er nog een ontwerp van decreet zou worden ingediend voor 7 maart of iets later, als de parlementaire agenda dit toelaat. Dat zal niet moeilijk zijn, want ik ben eigenlijk van plan om een voorstel van decreet in te dienen. Als u dan nog een ontwerp van decreet wilt indienen, dan hebt u daarvoor alle tijd. U kunt het voorstel van decreet zelfs amenderen. Dat lost alle timingproblemen op.

Ik ben zelfs nog enthousiaster om het voorstel van decreet houdende een Vlaams publiekrechtelijk archief in te dienen. Dat lost uw problemen en de mijne op. Zoals u weet, pluk ook ik graag de vruchten van de vele jaren waarin we over dit dossier hebben gediscussieerd.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik wil zeggen dat de Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek-, Archief- en Documentatiewezen (VVBAD) die ook de proeve van publiekrechtelijk-archiefdecreet heeft geschreven, in een brief aan alle federale parlementsleden en aan de Vlaamse volksvertegenwoordigers die deze thematiek volgen, zelf een voorstel van amendement op die wet houdende diverse bepalingen schrijft, omdat men zeer ongerust is over de bevoegdheid die in de ontwerptekst is opgenomen.

Men wil dat het Rijksarchief ook voor de gemeenschappen, gewesten en gemeenten kan ageren, indien er een akkoord over is. In die mogelijkheid wordt voorzien, en dat is niet slecht – je weet maar nooit wat er gebeurt. Maar de dwingende bepaling moet er in ieder geval uit. De VVBAD meent dat uit de tekst is af te leiden dat het om een terugname van bevoegdheden gaat. Dat staat in hun begeleidend schrijven. Je kunt niet zeggen dat de VVBAD tot de club van flaminganten behoort, maar ze behartigt de belangen van de organisatie en van archiefdiensten. Ik zou dus willen pleiten voor zeer grote voorzichtigheid.

Het is jammer dat het zo lang duurt. Het spreken over een samenwerkingsovereenkomst in afwachting van een eigen regeling tussen het Rijksarchief en de Vlaamse overheid, duurt nu ook al meer dan twee jaar. Het is weer een bewijs om meer vaart te zetten achter een eigen regeling.

Dit voorstel is mooi uitgewerkt door de VVBAD. Het is misschien niet perfect, maar het bevat maar 22 artikelen. Het toont aan dat goede regelgeving niet noodzakelijk lang en uitgebreid moet zijn. Eigenlijk zouden we nog voor het reces tot een oplossing moeten komen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik heb nog een klein vraagje. Wat zijn de struikelblokken in de onderhandelingen of in de gesprekken met het Rijksarchief om – volgens uw woorden – tot een tijdelijke samenwerking te komen in afwachting van een eigen regeling? U zegt dat het al twee jaar duurt, maar u hebt eigenlijk niet gezegd hoe het komt dat het zo lang duurt en dat er geen akkoord tot samenwerking komt, want van een echt ‘samenwerkingsakkoord’ kan ik hier niet spreken.

In feite belooft u dat u nog voor het reces met een decreet komt. De Raad van State is daarin nogal dubbelzinnig en zegt dat het een gedeelde bevoegdheid is. Als we de VVBAD mogen geloven, dan huiveren ze voor het verplicht maken van het openen van archieven door gemeenten. Ze willen de mogelijkheid open laten.

De heer Bart Caron: De VVBAD wil dat de Vlaamse overheid die bevoegdheid opneemt, tenzij er door omstandigheden opnieuw vertraging zou zijn.

De heer Joris Van Hauthem: En dat men niet in een soort juridisch vacuüm terechtkomt. Het is juist hun bekommernis dat de federale overheid omwille van een juridisch vacuüm, de zaak weer naar zich toetrekt en een verplichting oplegt. Het is dan nog maar de vraag of uw decreet de diverse bepalingen – de Archiefwet in feite – zal opheffen of niet. Het wordt dus tijd dat u ermee voor de dag komt.

Maar hoe komt het dat de gesprekken met het Rijksarchief zo stroef verlopen en dat er nog altijd geen overeenkomst is?

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik heb er geen enkel probleem mee als we sneller tot een resultaat komen met een voorstel dan met een ontwerp. Als dit een mogelijkheid is, wil ik er zeker eens over spreken. Het is belangrijk om zeer snel te handelen en zaken te laten vooruitgaan. U weet dat een ontwerp nog naar de Raad van State moet na goedkeuring door de Vlaamse Regering. Ik ben nogal voor resultaat. *(Gelach)*

De heer Joris Van Hauthem: Als we morgen een belangenconflict tegen de diverse bepalingen indienen, dan komen we misschien een stap verder.

Minister-president Kris Peeters: Morgen is er het grote debat, niet vandaag.

U vraagt hoe het komt dat het samenwerkingsakkoord nog niet is gefinaliseerd. Er zijn geen specifieke struikelblokken. Het is de traagheid van bepaalde besluitvorming en de tijd die voor sommige dingen nodig is. Maar er is geen directe aanwijzing om te zeggen dat het kalf daar gebonden ligt. Ik betreur dat.

Ik begrijp dat alle collega's hier, over de partijgrenzen heen, snel tot actie willen komen en tot een decreet willen komen om veel op te lossen. Mijn traject, met alle inspanningen die daaraan verbonden zijn, is zo goed als gefinaliseerd. Ik sta open om de finalisering van een decreet te versnellen en om na te gaan of alle procedures wel nodig zijn. Een beter aanbod kan ik vandaag niet doen.

De heer Dany Vandenbossche: Ik word steeds maar enthousiaster over het aanbod van de minister-president. Ik denk dat alle mogelijkheden nu openliggen en dat het de snelste weg is om een voorstel van decreet in te dienen. De minister-president kan dat amenderen. Ik zal hem blindelings volgen.

De vraag of er al dan niet een belangenconflict moet zijn, is een andere vraag waarover ik me eigenlijk niet durf uit te spreken met de huidige bepalingen. We zouden beter snel zelf een voorstel van decreet opstellen in plaats van opnieuw een procedure in gang te steken.

De heer Joris Van Hauthem: Het ene sluit het andere niet uit.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de plantentuin in Meise

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, we hebben het alweer over de plantentuin van Meise – een processie van Echternach.

Mijnheer de minister-president, enkele weken geleden viel mijn oog op een Belgabericht waarin stond: "Een college van internationale experts moet een methode vastleggen om de eigenaar te bepalen van de delen van het wetenschappelijk patrimonium van de Nationale plantentuin van Meise". Dat is blijkbaar een verklaring van minister-president Rudy Demotte die hij heeft afgelegd in het parlement van de Franse Gemeenschap.

Over de overdracht van de plantentuin wordt al lang gediscussieerd en gebakkeleid. Dit was afgesproken in het Lambermontakkoord van 2001, maar werd nooit uitgevoerd. Het samenwerkingsakkoord dat de overheveling diende te bezegelen, schijnt maar niet te lukken. Daar hebben we al vaak vragen over gesteld, zowel in de commissie als in de plenaire vergadering. Een aantal keren hebt u laten doorschemeren dat een doorbraak nakend was, dat het zelfs een kwestie van dagen of weken was. We moeten echter vaststellen dat we nog altijd in die processie van Echternach zitten.

In het Belgabericht staat ook: "De minister van Wetenschapsbeleid is bevoegd voor het uitlenen van collecties, maar de paritair samengestelde wetenschappelijke raad van de plantentuin beslist over de inventaris. Omdat een volledige inventaris van het wetenschappelijke patrimonium te lang zou duren, werd gekozen voor het uitwerken van een methode om de eigendom van de verschillende stukken van het patrimonium te bepalen. Dit dient te gebeuren voor het afsluiten van het samenwerkingsakkoord tussen de twee gemeenschappen."

Mijnheer de minister-president, mijn vraag is al een tijdje geleden ingediend. Ondertussen werden ook in de Kamer van Volksvertegenwoordigers vragen gesteld over dit onderwerp aan de minister van Wetenschapsbeleid, mevrouw Laruelle. Als we haar antwoord op de vragen van een aantal Vlaamse volksvertegenwoordigers erop nalezen, dan leren we onder andere dat ze in oktober van vorig jaar de directeur van de plantentuin heeft gevraagd om zo snel mogelijk een voorstel over het taalkader te doen. De directeur heeft toen aan de minister laten weten dat hij dat niet kan doen, gelet op de bijzondere situatie van de plantentuin. Dat is allemaal heel vreemd.

Op een bepaald ogenblik zegt ze: "U stelt mij een vraag over het ontwerp van samenwerkingsovereenkomst en over de recente verklaring van de minister-president van de Franse Gemeenschap, Rudy Demotte, over de opmaak van een inventaris van de collectie van de plantentuin door een college van internationale deskundigen. Ik wens eraan te herinneren dat het wetenschappelijk erfgoed van de plantentuin deel uitmaakt van het federaal erfgoed, wat het ook moet blijven, uit respect voor al degenen die in de loop der tijden hebben bijgedragen aan de opbouw van dat erfgoed en in het bijzonder de talrijke wetenschappers en de vele Franstalige actoren en instellingen.

Het is alleen de federale overheid die eisen kan stellen over haar eigen erfgoed. Ik kan dus alleen verbaasd zijn dat de minister-president over een overeenkomst tracht te onderhandelen met de minister-president van de Vlaamse Gemeenschap over iets dat zelfs niet van hem is.

Aangezien ik niet werd uitgenodigd en betrokken bij de onderhandelingen tussen de Gemeenschappen, heb ik geen gegevens over de inhoud van die gesprekken, noch over de stand van zaken van die onderhandelingen. Ik kan u wel medelen dat ik als minister voor Wetenschapsbeleid er samen met minister Didier Reynders op zal toezien dat de rechten en eisen van de federale overheid op haar wetenschappelijk erfgoed worden verdedigd.”

Dat alles lijkt toch zeer vreemd, zelfs een beetje absurd. Op een moment dat een instelling moet worden overgeheveld, begint men te bakkeleien over een nieuw federaal taalkader. De vraag is dan ook waar we nu eigenlijk staan. Daarnet heb ik gezegd dat u al verscheidene keren hebt aangekondigd dat we er bijna, maar nog niet helemaal zijn, dat er bijna een doorbraak is. Nu begrijp ik er helemaal niets meer van. Wat is nu de stand van zaken? Hoe moeten we dat nu begrijpen en interpreteren?

U hebt verschillende keren gesteld dat de communautaire dialoog meer moest opleveren dan een doorbraak over de overheveling van de plantentuin van Meise. We stellen nu vast dat de communautaire dialoog verleden tijd is en dat het in dit concrete dossier onmogelijk is orde op zaken te stellen, om een doorbraak te realiseren. De enige les die we hieruit na acht jaar kunnen trekken, is dat u met een partner zit die niet loyaal is, dat u met een partner zit die blijkbaar niet tot een overeenkomst wil komen, die de zaak blijft boycotten, met alle gevolgen van dien op het terrein, met alle gevolgen van dien voor het patrimonium, dat van Europees en zelfs van wereldniveau is. Mijnheer de minister-president, wanneer zult u daar nu eens eindelijk uw conclusies uit trekken?

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister-president, het is inderdaad hoogst merkwaardig dat na ondertussen acht jaar beslist werd om college van internationale experts aan te duiden om het eigenaarschap van bepaalde delen van het patrimonium vast te stellen. Zoals vorige week in de Kamer van Volksvertegenwoordigers is gebleken, is het voornemen van minister Laruelle om een taalkader op te stellen een pure poging om nog wat Vlaams personeel bij de plantentuin weg te krijgen. Het gevolg is wel dat de hele zaak opnieuw naar de Griekse kalender wordt verwezen, met alle nefaste gevolgen van dien. Ik hoef hier niet meer te schetsen hoe vervallen bepaalde delen van de plantentuin zijn.

Mijnheer de minister-president, ik denk dat u het was die in november van vorig jaar hebt gezegd dat we op een zucht van een akkoord stonden. Ik heb de indruk dat die zucht ondertussen een stevige tegenwind is geworden. Dat is trouwens altijd het geval bij akkoorden tussen gemeenschappen in dit land: het volstaat dat een van beiden op de rem gaat staan en nieuwe voorwaarden stelt om het akkoord op de lange baan te schuiven. Het zijn altijd dezelfde die dat doen in een poging om bijkomende toegevingen of compensaties te verkrijgen.

In oktober hebt u gezegd dat dit dossier los stond van de gemeenschapsonderhandelingen. De vraag is dan ook hoe u denkt de overheveling van die plantentuin, die toch wel dringend is, rond te krijgen voor het einde van de legislatuur. Nu werkt blijkbaar niet alleen de Franse Gemeenschap tegen, maar ook de federale Franstalige ministers, en met name mevrouw Laruelle en de heer Reynders, doen dat. Ik neem aan dat u niet meer zult geloven dat het Overlegcomité nog een oplossing zal vinden. Er zijn al vergaderingen geweest in 2001, 2004, 2006 en 2007: dat zegt genoeg over het nut van dat instrument.

Ik wil er u, ten slotte, aan herinneren dat er nog een gelijkaardig dossier hangende is. Ik heb het dan over het park van Tervuren, dat eveneens overgeheveld zou moeten worden. Er zijn problemen met het onderhoud. Daarover bestaat al sinds 1991 een akkoord. Het is echter nog altijd niet uitgevoerd. Ik neem aan dat het vertrouwde antwoord zal zijn, dat er niets veranderd is in de toestand: rien ne va plus.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in het verleden hebben we het al vaak over dit dossier gehad.

De kern van de zaak blijft dezelfde. Toen ik het bericht over de experts in de media las om een inventaris te maken over wat nu tot welke regio zou horen, heb ik me afgevraagd wat we ons daarbij moeten voorstellen. Blijkbaar is er een afspraak om experts aan te stellen om de inventaris te maken van, onder andere, het herbarium. Er is een geïnformatiseerde inventaris van de levende planten en de bibliotheek. Het probleem situeert zich vooral bij het herbarium. Mijnheer de minister-president, wat houdt dat precies in? Wat is de juiste procedure voor de komende periode? Hoe zal die inventarisering gebeuren? Ik kan me voorstellen dat daar wel bepaalde zaken aan vooraf zijn gegaan. Wat is de concrete stand van zaken van dit dossier?

We zullen hier niet herhalen wat we hierover in het verleden hebben gezegd. Het déjà-vugevoel is absoluut aanwezig. De vraag is hoe dit de komende dagen verder zal gaan, rekening houdend met wat we de afgelopen dagen hebben vernomen over de gemeenschapsdialoog.

Mijnheer de minister-president, hoe zit het nu met de plantentuin van Meise? Er moet dringend iets gebeuren om de glorie van de plantentuin te vrijwaren.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk de Cock: Mijnheer de minister-president, dit is 'a never ending story'. Dit dossier sleept al zo lang aan dat ik me niet meer kan herinneren wanneer de eerste discussies zijn gevoerd.

Er is al heel vaak gesignaleerd dat er licht aan het eind van de tunnel is. Ik vrees echter dat die machine steeds dieper graaft en dat er helemaal geen eind komt aan de tunnel. Mevrouw De Wachter heeft gelijk dat er dringend werk aan de winkel is. Dat patrimonium staat te verloederen. Er zijn afspraken en goodwill nodig. U hebt echter net een negatieve ervaring achter de rug. Ik had u willen voorstellen samen te gaan zitten en de grootste problemen op te lossen. Blijkbaar lukt dat echter niet. Wat de brief van minister Laruelle betreft, vrees ik het ergste.

Mijnheer de minister-president, wat is nu eigenlijk de stand van zaken? De stand van zaken zoals de heer Demesmaecker die heeft geschetst, lijkt me niet echt hoopgevend.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer De Cock, in de politiek is er altijd hoop. Wanhoop dus niet.

In dit dossier hebben mijn voorgangers, onder meer toenmalig minister-president Leterme en minister Moerman, het beste van zichzelf gegeven. Ik heb dit dossier geërfd. Ik heb daar met minister-president Demotte meermaals over vergaderd. Er zijn aanpassingen gebeurd. Er was dus een akkoord. Er zijn geen discussiepunten meer tussen minister-president Demotte en mezelf.

In het kader van de contentieux is dit dossier opnieuw aan bod gekomen. Ook daar bleek er geen enkel probleem te zijn om het dossier van de plantentuin te finaliseren. Maar ineens waren daar minister Laruelle en monsieur Didier Reynders – en toen zijn de nieuwe discussies ontstaan.

Ik had dit dossier al heel lang geleden opgelost willen zien, maar 'it takes two to tango'. Ik kan geen akkoorden sluiten met mezelf, daar is een partner voor nodig.

Wat het college van internationale deskundigen betreft, bleek uit de gesprekken dat het niet gemakkelijk is om op papier te zetten hoe men kan omgaan met het eigendomsrecht van delen van de collectie die afstammen van een deel van de collectie, bijvoorbeeld een kruising tussen een plant afkomstig van het federale luik met een nieuwe plant uit de Vlaamse collectie.

Mijnheer Demesmaecker, ik heb hier nog een voorbeeld dat tot nog meer hilariteit kan leiden. Het blijkt immers nog moeilijker als het gaat over gedroogde planten en schimmels die in cultuur worden gehouden en die regelmatig vernieuwd moeten worden.

De afspraak was dat wetenschappers met de grote neutraliteit die hun eigen is, dergelijke catalogi zouden vastleggen. Het wetenschappelijk personeel van de Franse Gemeenschap mag verder onderzoek doen in de instelling. Daar is niets verkeerd mee. Hoe meer onderzoek daar gebeurt, hoe beter.

Ik betreurt dat men zich met dergelijke zaken bezighoudt. De plantentuin van Meise had immers internationale uitstraling. Ik hoop dat dit in de toekomst zo blijft.

Voor een akkoord moet de wil bestaan om akkoorden af te sluiten. Ook al zijn de akkoorden tussen de heer Demotte en mezelf heel duidelijk en is alles uitgeklaard, dan nog zullen de federale collega's zich op een bepaald moment weer moeien in dit dossier om te zeggen dat ze van bepaalde dingen niet op de hoogte zijn. Ik moet er geen tekening bij maken dat de politiek van collega's uit verschillende partijen daar iets mee te maken zal hebben.

Ik betreurt samen met jullie dat we er nog niet zijn doorgeraakt. Inderdaad, ik heb hier op sommige vragen geantwoord dat we er bijna waren. Met Rudy Demotte was er een akkoord. Ik heb hier gezegd dat ik nog even zou wachten met de aankondiging dat het dossier af was, omdat het helemaal af moest zijn. Toen is er weer een hindernis bij gekomen. Ik heb toen altijd heel waarheidsgetrouw op de vragen geantwoord en gezegd dat we er waren of bijna waren, maar dat het nog moest worden gefinaliseerd. Iedere keer is er een nieuwe hindernis opgedoken. Dat is de realiteit.

Ik betreurt dat met u. Er is nu wel hilariteit over bepaalde discussies die worden gevoerd – terecht of ten onrechte –, maar het is een schrijnend voorbeeld van hoe een aantal oplossingen niet tot stand kunnen komen en het hangt zeker niet af van de goede wil van onze kant. Wij en voormalig minister Moerman hebben bijkomende investeringen gedaan om een aantal zaken niet definitief verloren te laten gaan.

We moeten nu eens nagaan hoe we dit verder zullen aanpakken. En het zal niet alleen dit dossier zijn.

De voorzitter: De heer Demesmaecker heeft het woord.

De heer Demesmaecker: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord.

Vat de hilariteit niet verkeerd op. Er was hilariteit omdat het een soort Belgenmop is, waar eigenlijk niet veel mee te lachen valt. Het is gewoon schrijnend en ongelooflijk.

Ik begrijp dat u zich ook ergert aan de nieuwe bemoeienissen van een aantal Franstalige federale ministers, mevrouw Laruelle en de heer Reynders. Uw partij zit ook in de federale regering. U hebt misschien ook wel wat invloed om in de federale regering, waarin uw partij vertegenwoordigd is, een beetje druk uit te oefenen zodat dit dossier eindelijk eens vlot zou geraken en er eens een beroep zou kunnen worden gedaan op loyaliteit en goede wil. Die goede wil blijkt in dit land altijd, maar dan ook altijd van dezelfde kant te komen.

We moeten er geen tekening bij maken. De plantentuin van Meise is een van de parels van de Vlaamse groene gordel rond Brussel. Hij is van internationaal niveau. Hij ligt op Vlaams grondgebied. Dat is een doorn in het oog van een aantal Franstalige politici. Meer moet u daar niet achter zoeken. Het is een doorn in het oog dat dit patrimonium in Vlaamse handen zou komen, omdat men in de Vlaamse Rand rond Brussel – spijtig genoeg – ook nog andere agenda's heeft.

Het enige wat ik kan doen, is oproepen om uw invloed in de federale regering aan te wenden om die spelletjes eindelijk te doen stoppen.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, ik begrijp eigenlijk niet goed dat u zegt dat er op een bepaald moment wel degelijk een akkoord was tussen u en de heer Demotte. Wat ik niet begrijp, is waarom dat dossier dan nog per se in de gemeenschapsdialoog moest worden besproken. Ik meen begrepen te hebben dat het dossier aanvankelijk afzonderlijk ging worden gehouden. Nu hoor ik dat het samen met andere dossiers is opgenomen in de gemeenschapsdialoog, met alle gevolgen van dien.

U had dus het akkoord van de heer Demotte. Daarna zijn een aantal ministers uit de federale regering gaan dwarsliggen. Het is nogal duidelijk dat het om een Franstalige strategie gaat om dit dossier blijvend te blokkeren.

Ik vind het helemaal niet grappig. De plantentuin is niet alleen een parel in de groene rand rond Brussel, niet alleen maar een stuk patrimonium, maar is werelderfgoed. Het gaat hier om een concentratie van wetenschappelijke kennis en om een wetenschappelijke verzameling van heel groot nut. Het is dus geen flutdossier. Het is niet zomaar het zoveelste communautair dossier. Het is een heel belangrijk dossier, waarvoor ook u blijkbaar geen oplossing meer ziet.

Mijnheer de minister-president, net zoals het met andere dossiers het geval is, moet u eindelijk eens aan plan B gaan denken. U zegt: "It takes two to tango." Maar er zijn danspasjes die u best ook alleen kunt zetten.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, ik wil me graag aansluiten bij de vaststellingen van de vorige sprekers.

Ik ben geen wetenschapper en ik heb geen groene vingers zoals sommige anderen hier, maar we stellen allemaal wel vast hoe belangrijk die plantentuin is op internationaal niveau, maar ook voor de uitstraling van de regio. We kunnen wel eens lachen als we in de kranten lezen hoe experts de inventaris opmaken, maar ik weet dat ze alle moeite doen, net zoals de mensen in de plantentuin, om het dossier zo serieus mogelijk aan te pakken. Er is al heel veel werk verricht.

Wat de overheveling betreft, staan we dus terug waar we in het begin stonden: nergens dus. Als u zegt dat u met de heer Demotte een akkoord had en dat alles in orde was, maar dat er nu weer andere collega's klaarstaan om het dossier tegen te houden, dan vragen we ons af wat we hier nu nog zitten te doen met dat dossier. Al meer dan acht jaar worden er hier vragen gesteld over dit dossier. We kunnen zo nog even doorgaan, maar daarmee wordt het probleem niet opgelost, integendeel.

Het is jammer dat we moeten vaststellen dat, wat de mensen ook ondernemen, ook ter plaatse, we geen stap vooruitzetten in dit dossier. Het is betreurenswaardig om dit te moeten vaststellen.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, ik zal de minister-president niet te lang ophouden, want we leven in een land in crisis. De minister-president heeft nog veel andere belangrijke katten te geselen.

Ik ben zeer vertrouwd met Meise. We gaan er wekelijks wandelen. Het is er schitterend. Het is allemaal niet zo ellendig als men het voorstelt. Men is er dringend aan werken toe. Naar mijn gevoel, is dat het belangrijkste.

U hebt inderdaad gezegd dat er een protocol bestond tussen u en de heer Demotte. Ik had graag geweten of dit op papier staat, of er een protocol ondertekend is en wat het voorwerp van het protocol was, om te helpen waar het kan. Ik had dus graag meer geweten over het eventuele akkoord dat is onderhandeld met de heer Demotte.

Minister-president Kris Peeters: Alles wat bij het protocol moest worden betrokken – de statuten enzovoort –, is gefinaliseerd. Ik kan u de tekst overmaken.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, op een bepaald moment is in de gemeenschapsdialoog het luik contentieux aan

bod gekomen, waarbij we alle dossiers die hangend waren in het Overlegcomité, besproken hebben. Sommigen dachten dat dit het enige zou zijn wat uit de gemeenschapsdialoog kwam. Het heeft te maken met bijvoorbeeld de overdracht van bepaalde gronden en gebouwen. Ook dit dossier sleept al enige tijd aan. Dit is allemaal de revue gepasseerd.

Ik heb toen de tekst die Rudy Demotte en ik hebben gefinaliseerd, aan iedereen bezorgd. Ik zal die ook aan deze commissie bezorgen, als dat uw vraag is. Er is geen enkele reactie gekomen. Iedereen was het daarmee eens.

Ik kan alleen maar zeggen dat dit voor iedereen een pijnlijk dossier is. Ik heb alles gedaan om het op te lossen. We moeten nu eens nagaan wat de volgende stappen zijn om deze plantentuin een toekomst te geven.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister-president, u zegt dat het dossier in het contentieux werd opgenomen. Voor zover ik heb begrepen, zaten er in het contentieux alleen maar dossiers die nog moesten worden afgerond. Over de plantentuin was er blijkbaar een akkoord waarbij de twee gemeenschappen eenzelfde visie deelden. Ik begrijp dus niet waarom het dossier meegenomen is in het contentieux.

Minister-president Kris Peeters: Het is daar besproken zonder enige opmerking. Ik had het daar ook niet kunnen voorleggen, maar ik heb het gedaan om vooruitgang te boeken. Er zijn andere zaken tussengekomen die ertoe hebben geleid dat een volledige finalisering niet mogelijk was.

Ik heb verschillende keren onderstreept dat het geen contentieux meer was. Ik wilde absoluut de druk hoog leggen om te vragen of iedereen akkoord ging. Er is geen enkele opmerking gekomen. Maar wie er niet rond de tafel zat, was Sabine Laruelle.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
